

„Tulajdonképpen minden
gyönyörű ezen a világon,
kivéve azt, amit mi
magunk gondolunk és
cselekszünk, mikor
megfeledezünk a lét
magasabb céljáról, emberi
méltóságunkról.”

(A. P. Csehov: A kutyás hölgy)

ta TAMÁSI
ÁRON
SZÍNHÁZ 2024/
2025

A színház fenntartója
Sepsiszentgyörgy
Megyei Jogú Város Tanácsa

EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKÉZELŐ

KAMARA
T E R E M

SZEREPOSZTÁS:

MÁSA: **SZALMA HAJNALKA**

TÁNYA: **KORODI JANKA**

FOGORVOS: **MÁRTON LÓRÁNT-LÁSZLÓ**

ZENESZERZŐ: **VARSÁNYI SZABOLCS**

SZERGEJ, MÁSA FÉRJE: **KÓNYA-ÜTŐ BENCE**

VOROTOV: **SZAKÁCS LÁSZLÓ**

PAVEL: **ERDEI GÁBOR**

PJOTR: **KOLCSÁR JÓZSEF**

MISA: **DERZSI DEZSŐ**

RENDEZŐ: **BARABÁS OLGA**

DÍSZLETTERVEZŐ: **BARTHA JÓZSEF**

JELMEZTERVEZŐ: **NAGY FANNY**

ZENE: **KOVÁCS KÁROLY**

ÜGYELŐ: **VERESS ZSÓKA**

SÚGÓ: **KIS KATINKA**

Bemutató: 2025. április 11.

A műsorfűzetet szerkesztette:
Barabás Olga (szöveg) és Wanek Ferenc (grafika)

MIKOR LESZ NYÁR?

A. P. CSEHOV MŰVEI ALAPJÁN
ÍRTA ÉS RENDEZTE: **BARABÁS OLGA**

Anton Pavlovics Csehov és két rajongója

Anton Pavlovics Csehov (1860–1904) az orosz dráma- és novellairás egyik legjelentősebb mestere, novellái, drámái nagy sikernek örvendtek kortársai körében.

„Olyan darabot kell írni, melyben az emberek nem azért jönnek, mennek, ebédelnek, időjárásról beszélgetnek vagy kártyáznak, mert a szerző úgy akarja, hanem mert ilyen az élet.” – vallotta. Ezért aztán történetei ismerősek voltak, karaktereivel könnyen azonosultak olvasói, mert úgy vélhették, Csehov róluk írt. Ünnepezték íróként tisztelték.

Előadásunkban két Csehov rajongó nő eltökélt szándéka, hogy megvalósítsák azt a szép, értelmes életet, aminek fontosságáról annyiszor olvastak Csehov novelláiban. Hogy mennyire sikerül ez nekik? Ezt követjük nyomon. Ami viszont egyértelműen kiderül: Mása és Tanya levelezéséből egy őszinte, mély barátság bontakozik ki.

Kedves Tatyjana Alekszejevna!

Bocsásson meg, hogy ismeretlenül zavarom levellemel, de muszáj írnom magának néhány sort. Ma este megnéztem a Sirályt a színházban, és... hogy is mondjam... El vagyok ragadtatva! Lenyűgözve néztem végig. Megvallom magának, néha alig láttam a színpadot a könnyeimtől. Tudja, kedves Tatyjana Alekszejevna, én annyira szeretem Anton Pavlovics minden sorát, minden gondolatát, mindent, ami értelmes szép fejéből kipattan, és ahogy ő mondaná, olyan szenvedélyesen olvasom, hogy semmi nem tudott eltántorítani attól, hogy ma este ott legyek a nézőtérén. Istenem, de szép volt az egész. Tisztára mosta a lelkemet, szavamra.

Magának most azért írok, Tatyjana drágám, mert ugyan nem maga játszotta a főszerepet, de a maga szerepében, Másában, volt valami... olyan nehéz megfogalmazni, hogy milyen volt... Valóságos. Igen, igen: mondhatni hétköznapi. Anton Pavlovics különösen ért ahhoz, hogy úgy csűrje-csavarja az egyszerű hétköznapi dolgokat, hogy azzal mindent jó alaposan összezavarjon. Magának elárulom, hogy amikor olvasom, szoktam vele vitatkozni, meg egyetérteni is persze: mintha a barátom lenne, egy jóbarát, aki ott ül mellettem a szobában, és én mintha nem is olvasnám őt, hanem csak úgy beszélgetnék. És ezek után a beszélgetések után - nem is tudom -, valahogy minden nagyon egyszerű lesz. Ilyenkor úgy szólítom: Antosza. De jó is lenne egyszer találkozni vele!

Bánom, hogy most el kell halasztanom, hogy magát személyesen megismerjem, drága Tatyjana, és megpróbálom a kezét. Majd máskor.

Isten vele! Az angyalok vigyázzanak magára.

Marja Petrovna

Drága Mása!

Sokszor akartam írni, de semmi sem lett belőle. Semmilyen érdekes mesélnivalóm nem volt, és egyszerűen csak úgy írni nem akartam. De ma egy pillanat alatt eldöntöttem: színházba megyek. Eddig még valahogy nem volt bátorságom megnézni a Művész Színházban a Sirályt, hát legyen.

Ó, Mása! Egészen a hatása alatt vagyok. Mindenki nagyszerűen játszik. Rokszanova nagyon jó! Olyan mezejtő, és éppen azt a fiataloságot és üdéséget hozza, ami, szerintem, fontos a Sirályban. Olyan furcsa volt a Mását játszó színésznőt nézni, hallgatni - egészen más volt és mégis olyan ismerős: Ha nem tudnak mást mondani, akkor ezt hajtogatják: fiatalos, fiatalos... Emlékszik még? Olyan mély hatást tett rám, hogy minden erőm elhagyott.

Aztán később, a színházból kijövet mindezek a gondolatok kavargtak a fejemben. Elöttem egy férfi ment kabátban, kalapban és sétatálcával, és én magamban valahogy neki - a hatának - mondtam Mása szavait, az egészt, elejétől a végéig, és még azt is elképzeltem, hogy ez a hát válaszol nekem.

Aztán a sarokhoz értünk, és a férfi befordult a főút felé. Akkor láttam meg, ahogy a gyenge esti fény az arcára, arcának bal felére rávetült, hogy ez a férfi... ez a kalapos, sétatálcás, lassú járású férfi, Anton Pavlovics. Antosza! - kiáltottam, de csak magamban, persze... Csendesen, lassan ment előre. Utánamegyek, megszólítom - gondoltam, de hirtelen szörnyű éhség tört rám, remegni kezdett a lábam, a kezem, és borzasztóan fáradt lettem. Ő pedig továbbment. Hát így volt ez ma.

Mikor jön Moszkvába? Nagyon szeretném látni.

Tanya